

Kako so bistri polhi ukanili bolezen – 1. del

V zadnji dolini pod Triglavom so se razpredale koprenaste meglice. Deževalo je že tri dni in prav toliko noči, pa vseeno ni kazalo, da bo moča končno ponehala. Nasprotno: vedno nove dežne kaplje so se z vse večjim veseljem usipale iz oblakov in zlagoma polzele po njih, dokler jih ni zrak potegnil vase in jih začel spuščati proti zemlji. Prešerno so se prepuščale vetru in zraku, da sta jih po svoji volji zaganjala v globino. Kaplje in kapljice so se lovile po lesenih strehah, se kotrljale po korcih, kapljale na zadnje jesensko listje že napol golih dreves in se končno spustile na mokra tla. Zlagoma so polzele po gladkih skalah Belega potoka, ki se je utapljal v hudourniku izpod Pihavca. Najbolj razigrane so v zraku plesale ringaraja, se veselile svoje mokrote in zvedavo ogledovale svet pod seboj.

"Če se bomo prijele za roke, bomo še hitreje padale," se je domislila največja radoživka. Tovarišice so jo ubogale in izpod neba se je res še bolj ulilo. Vsa dolina je že bila naveličana dežja, tega pa ni in ni hotelo biti konca.

"Ja, a res ne misli nehati?" se je v topli kuhinji jezila Mica. Morala bi pomolsti ovce, ki so jo čakale pred hlevom, a se ji v takšni mokroti ni ljubilo iz suhe hiše.

"Ma, kdaj bo nehalo padati?" se je spraševal Matic, ki se mu je mudilo po drva v drvarnico.

"Mama, kdaj bo nehalo deževati?" je nestrpno spraševala Brina, ki si je želela ven s Piko in Medejo.

Odgovora ni vedel nihče. S premočenih tal je vel hlad, zlagoma se je prebujala jesen.

"Uf, to deževje postaja prav neprijetno," je glasno komentirala Polha, prastara mati vseh podtriglavskih polhov, potomka slavnih stezosledcev iz pomembne družine *Gliridae*, rodbine *Glis glis*.

Njeni predniki so se semkaj priselili iz Karnijskih Alp. Tam so jih ljudje stalno preganjali in lovili, saj so si želeli njihovega krznenega kožuščka in sladkega mesa. Za povrh pa so verjeli, da je polhov pastir sam hudič. Tako jim res ni preostalo drugega kot čim hitrejša selitev. Ves klan je prebežal v zadnjo dolino pod Triglavom in se hitro udomačil v skalni razpoki

sredi najtemnejšega dela bukovega gozdiča. Polhovko je zaradi vse te vlage že krepko trgalo po udih in jo zeblo v stare kosti, za povrh pa jo je napadel še išias v desni tački.

"Uh, uh, uh, kako to boli, boli, boli!" se je pritoževala in javkala tako glasno, da so jo slišali prav vsi sorodniki v polšini.

"Nona, kaj ko bi poklicali doktorja ježka Pleška? On ti bo gotovo znal pomagati," se je domislil bistri vnuk Bist II.

"Saj bi ga res lahko naročili," mu je pritrnil njegov oče, tolsti Bist I.

Minili sta komaj dve uri, ko se je na njihovih vratih pojavil slavni doktor Plešek. Ja, prav ti isti jež, ki mu ni zrastle niti ena igla v kožuhu. Je pa z lastno marljivostjo, s trdno voljo in podporo žene Nežke pred dobrim mesecem uspešno doktoriral iz splošne živalske medicine in vilinskega ranocelništva. Spoštovali so ga vsi prebivalci Pravljicarje, saj jim je vedno priskočil na pomoč s svojim znanjem.

"Uf, jejhata, ej," je bilo vse, kar je učeni doktor Plešek izjavil po temeljitem pregledu stare matere vseh podtriglavskih polhov.

"Kaj uf, jejhata, ej? Nič te ne razumem. Kakšni medicinski izrazi pa so to?" je zanimalo Polho. "Ma ne, tudi jaz se samo čudim, veš. Sploh ne vem, kako naj ti pomagam," ji je priznal doktor.

Popraskal se je po gladki, mehki bradi, si povrtal po ušescu, zavil z očmi, globoko vdihnil in izdihnil, potem pa obelodanil: "Draga mati Polha, priporočam ti lahko le tople obkladke in eno dobro sončno kuro."

"Ja, kje pa naj vzamem kuro? Saj jaz sploh ne jem kur. In za povrh še sončno, praviš? Kakšne neumnosti ti hodijo po glavi. Ti si navaden klovn, ne pa doktor, da veš! Pri priči mi najdete drugega zdravnika," se je močno razburila stara.

"Pardon, oprost. Vidim, da sem se povsem napačno izrazil. Nisem mislil žive kure, pač pa zdravljenje. Kuro s soncem. Nekje na toplem, razumeš, pod toplim soncem. To sem mislil."

"A si čisto ob pamet? Kako naj se tako stara polhova samica, kot sem jaz, odpravi na kuro po sonce? Saj komaj še naredim nekaj korakov po hiši!"

"Kaj pa v kakšne toplice? Morebiti v Lendavo ali Čatež?" je še kar razpredal učeni doktor. Potem pa se je Polha res čisto zares razjezila in Plešku pokazala vrata.

"Bravo, bravo, bravo," ji je zaploskal ves polhov klan.

Ampak njene bolečine s tem niso ponehale in čeprav je sredi četrtega popoldneva končno prenehalo deževati, je betežna Polha postajala vse bolj čemerna.

"Ni druge, vse kaže, da bom res bom morala na toplo. A kako in kam?" je za nasvet spraševala vse po vrsti.

Genialna zamisel je slednjič prešnila pravnuka Brihta: "Babi, svetujem ti, da se čez zimo preseliš v Dixijino hiško. Ona je itak v glavnem na morju z gospodično, zato boš imela svoj mir, pa tudi veliko bolj toplo ti bo kot tu."

V polšini je vse utihnilo. Zavladal je tak mir, da bi slišali polšjo dlako, če bi slučajno padla na tla. A ni. Starejši so staknili glave, mlajši so čakali izida.

Ko je Polha predala besedo najstarejšemu sinu, je ta rekel, da se mu ideja zdi odlična in da jo bodo s skupnimi močmi izpeljali brez težav. Vsi so si oddahnili in zaplesali od navdušenja.

Selitev

Navsezgodaj ponoči so vsi člani polšje družine začeli s pripravami na selitev pramatere. Starka je v vseh teh letih nakopičila zelo veliko spominkov, toplih pokrival, odej in copat, ki jih je sama izdelala iz polsti. Navdušena pletilja je premogla zvrhan košek pletenin vseh vrst.

Polna košara žira, želoda in kostanjev pa je pričala o njeni varčnosti s hrano, saj jo je nabrala, ko je še ni napadel išias. Slednjič se je pred vrati polšine nabralo zvrhanih osem koškov njenih reči in polna košara za povrh. Najmočnejših osem polhov si je oprtalo na svoj hrbet vsak svoj koš, deveti in deseti sta prijela za ročaja košare, potem pa so drug za drugim spretno splezali po deblu prve bukve in se pognali z veje navzdol, na smreko. Z nje so skupaj s tvorom smuknili po javoru na jelko, pa po gabru na macesen, z njega na kostanj in že se je pred njimi prikazala Dixijina hiša. Psička in njena gospodinja sta bili v tistem času res na morju, a polhi tega pač niso zagotovo vedeli, zato so v izvidnico poslali najmlajša in najhitrejša člana. Polhka sta brez ugovaranja razprla svoj košati repek in zajadrata proti slemenu. Spustila sta se na skodle, jih skrbno ovohala in pregledala vsak milimeter strehe. Zatem sta se z enako zavzetostjo lotila lesenega žleba in se po njem sprehodila do ostrešnih tramov. Po dolgem iskanju sta slednjič našla dovolj veliko špranjo, da sta se skoznjo stisnila v notranjost.

Ko so se jima oči privadile na temo, sta oba v en glas vzkliknila: "O, kako prostorno je tukaj!" potem pa se brž potuhnili, saj sta se zavedla, da sta na povsem neznanem terenu.

Kaj, če za kakšnim vogalom preži sovražnik? Denimo kuna, ki komaj čaka, da ju pohrusta. Od strahu se jima niso zatresle le hlačice, ampak tudi dlačice, a sta vseeno spet zbrala pogum, napela oči in se lotila pregleda podstrešja.

"Zrak je čist! Nikogar ni tu, nikooooogar. Kar pogumno pridite za nama," sta junaško zavpila polhom, ki so se utaborili na kostanju.

Ko so slednjič preselili vse Polhine reči, je prišla na vrsto tudi ona. Iz protja so ji spletli lično nosilo, usedla se je vanj in kot bi mignil pristala v svojem novem domu.

"No ja, kaj naj rečem. Saj je kar čedno, ja, kar čedno. Le prah me žgečka po nosu. Prinesite mi metlo in smetišnico," je ukazala, zatem pa dvakrat močno kihnila.

Zelo kratko in sladko spanje

Rečeno, storjeno. Polhin novi domek se je kmalu kar svetil od čistoče. Potrebovala je le še mehko posteljo. Brskala je po ostankih in v kotu našla nekaj polivinila, ki ga je uporabila za podlago. Nanjo je položila stiropor, ki je ostal ob izolaciji podstrešja, in vse skupaj prekrila s časopisnim papirjem.

O, kako imenitno posteljo sem si naredila, se je pohvalila, ko se je ulegla nanjo. Malce jo je sicer zeblo tam na podstrešju neogrevane hiše, zato si je na tačke nataknila debele copate, se prekrila z najtoplejšo odejo in si glavo zavila v svoj puhast rep. Kar hitro ji je postalo tako prijetno toplo, da se je zazibala v skoraj zimsko spanje.

Toda že zelo hitro jo je predramil ropot v spodnjem delu hiške. Brž se je izkopala iz tople postelje, se skrila v najtemnejši kot in napela ušesci. Le kaj bi to, kar sliši, lahko bilo? Sosed Vinko. Ja, prav on, ki je gospodični obljubil, da bo zakuril v kaminu, če se bo potem končno prikazala v dolini. On je stresel polena na tla, da je zvonko zadonelo po vsej hiši, in v kaminu zanetil ogenj. Hiška se je že po nekaj urah ogrela in ko sta se na vratih res pojavili Dixie in gospodična, je stara Polha, ki so jo medtem minile že skoraj vse bolečine z išiasom vred, tako trdno spala, da ju sploh ni slišala.

Gorkota je dobro dela tudi Dixie, zato se je takoj zleknila pred kamin. Lačna psička je vedela, da bo njena gospodinja sama najlažje pripravila slastno večerjo. Ampak ta očitno ni čutila sploh nobene lakote, saj se je namesto v kuhinjo odpravila pred hišo k vodi, ki bi morala teči iz pipe.

"Čev je spet prazna. Le kdo mi jo vedno znova puli iz potoka? Še dobro, da sem vzela kanistre s seboj," je sama sebi godrnjala nezadovoljna gospodična.

Iz avta je vzela plastični posodi in poklicala psičko.

"Hov, hov, saj se mi je zdelo, da ne bo miru! Jaz bi rada počivala in se grela na toplem, vauuu," je ta za vsak slučaj še malo zacvilila.

Vendar gospodinje ni prepričala. Čeprav nerada, se je torej dvignila s svojega ležišča in jo pač pospremila po vodo. Kajti na Pravljčarijo je že legal mrak, gospodična pa se je zelo bala teme. Še sreča, da je bila Dixie pogumna.

Nazaj grede si je gospodična zapela pesmico. "Dekle je po vodo šlo na visoke planine. Vodo je zajemala, je ribico ujela. Ribica jo je prosila: daj pusti mi živeti. Dekle je bila usmiljena, je ribico spustila. Ribica je zaplavala, je dekle poškopila," je veselega srca prepevala slovensko narodno in s polnima kanistroma v rokah stopala vštirc psa.

Dixie pa si je mislila: "Dobrota je res ena velika sirota. Če bi mi bilo mar le zase, bi se grela pri peči, ker pa sem tako zelo usmiljena, da spremljam svojo gospodinjo k vodi, me v zahvalo prav nemarno zebe v tace, vau, vau, vauuu!"

Se nadaljuje. ◉

Hiška se je že po nekaj urah ogrela in ko sta se na vratih res pojavili Dixie in gospodična, je stara Polha, ki so jo medtem minile že skoraj vse bolečine z išiasom vred, tako trdno spala, da ju sploh ni slišala.

Ilustracija: Jernej Kovač Myint